

Do tohoto živelného prostředí přichází koncem sedmdesátých let turnovský rodák a muzikantský synek Jiří Holubec. Je instrumentálně i hudebně teoreticky zdatný a protřelý praxí v různých kapelách. Jeho příchod do Ústí je příchodem novodobého F.L.Věka do metropole českého severu. Není sice k nástrahám zdejšího prostředí zcela imunní, ale podaří se mu za čas zvládnout a sjednotit tu neřízenou bandu (ještě k tomu učitelů) založením relativně stálého orchestru, jehož první složení přesně vykresluje situaci "co dům dal:" akordeon, fagot, pozoun, tuba, housle, saxy + klarinety, kytara, dirigent. Bizarní obsazení vyžadovalo odpovídající repertoár, něco,

Vánoční - andělská tančička - M klub

HISTORIE 4 První swingové tančičky

Po návratu J.Holubce z vojny se začíná naviclovat nový repertoár. V orchestru se objevují mladé tváře: basista Viktor Müller, který vzhledem k experimentálnímu multiaprobačnímu studiu odehrál bezmála 7 let a je škoda, že nestuduje dodnes, kytarista Radek Starý, velký citel Afrika Simona, a zejména Libor Slabý, původně houslista a exhibicionista, dnes basista a učitel, který za členství v kapele obětoval trvalé bydliště i moravské občanství. Ačkoliv tyto tři zjevy byly na první pohled k nepřehlédnutí, vizáž orchestru teprve vylepšila přítomnost zpěvaček, a to hned tři, sester Křečkových a Radky Paterové, dnes Gudasové. To už se rozjíždí projekt swingových tančiček v M klubu (sklepení pod náměstím), kam kapelu přivádí J.Strašík, který tam uváděl countryové Dostavníky. Samotný název swingové tančičky je dílem známého ústeckého novináře, kulturního pracovníka, banjisty a bohéma Petra Soukala, jenž tehdy v M klubu pracoval, a kde 25.9.1995 orchestr už pod dnešním názvem první tančičku odehrál. Původní záměr - stylové oblečení - byl dlouho a poctivě dodržován, taneční mistři manželé Kůrkovi dávali lekce v tanci shimmy, součástí programu byl výstup stepařů, nezbytné soutěže atd. Po přesídlení do nedalekého sálu OKS, dnešního (i bývalého) Národního domu, neboť kapacita M klubu již nestačila rostoucímu počtu zájemců, se tradice přinejmenším "lepšího" oblečení, když ne už přímo stylového, udržuje dodnes a tančičky probíhají tak, jak je znáte dnes, včetně repertoáru.

Taneční výstup frakce mladíků na peróně v Ústí n. O.

co tu ještě nebylo, resp. co tu dlouho nebylo. A tak v době, kdy snad ani Kikar s Havelkou ještě nevědí o svém budoucím Originálním pražském synkopickém orchestru, Jiří Holubec rozepisuje do not slavné salónní tango z 20. let Jalousie, a když jej v březnu 1982 hraje ve VŠ klubu na klíšské koleji kapela poprvé na veřejnosti jako zpestření programu folk-jazz-rock...skupiny Kompot, lidé se válejí smíchy a žasnou, že něco takového vůbec existuje. Pak přichází dnes už neuvěřitelné období pravidelných pondělních zkoušek, při nichž kapelník za hry koriguje je muzikanty hlasitými pregnančními výroky, což mu

zůstalo i při představeních. Tehdy se vlastně jenom zkoušelo, ale veřejně nehrálo, dnes je to naopak.

Vedle hraní samotného bylo hodně času věnováno vymyšlení programu, tehdy postavenému vzhledem ke klubovému použití na mluveném slovu, navíc téměř každý muzikant měl řečnické ambice a mluvit bylo samozřejmostí (Jan Vojtíšek, Josef Dlask, Petr Zeman, Petr Kalivoda, Jar. Mácha, Radek Starý, Jiří Strašík, Tóna Kříž, ale i Jiří Holubec, který nejprve mluví o Ádovi Sieglovi jako o svém dědu). Dnes lze ony mluvené stopy vysledovat v podobě rozcvíček, soutěží aj.

HISTORIE 3

První samostatné vystoupení

Dne 16.3.1983 přichází 1.samostatné (tříhodinové) vystoupení orchestru, který své jméno přejal po autorovi exoticky znějící serenády *Santa Rita*, jež tehdy patřila pro svou sladkobolnost k zlatým hřebům repertoáru. K provedení skladby se neodmyslitelně váže její hudebně teoretická, bůžkovsko-čenčíkovská analýza v podání Petra Zemana. Úspěch měl i "*Chalupecký rokec*" Tóny Kříže, "*Můj milý deníčku...*" Míry Máchy, Strašíkovy rozborů názvů písní, Vojtíškovy a Křížovo doprovodné slovo. Prakticky celý mluvený text pořadu je vystaven na Ádovi Sieglovi, "malopřemyslníkoví" podnikajícím v lihovarnictví a jeho příhodách, před kterými by Cimrman i baron Prášil bledli závidět a pod jejichž dojmem si diváci nebyli jisti (a mnozí nejsou dodnes), co je pravda a co fikce. Až jedna příznivkyně kapely Zuzana Kolínská se v r.1986 obrátila na Muzeum české hudby, odkud jí sdělili, že ona tajemná postava je pravá, skutečně existuje, a dokonce ještě žije. Následoval dopis do Prahy a obratem odpověď se souhlasem používat jméno **Áda Siegl** v názvu kapely s nabídkou dalšího repertoáru. Je příznačné, že toto sdělení při nejbližší příležitosti (tehdy už na tančičně v OKS) publikum bralo jako další mystifikaci a jsme si jisti, že by tak učinilo i v případě osobní účasti samotného pana Siegla, k níž moc nescházelo. V červenci téhož roku jej navštěvuje v jeho žižkovském bytu Jiří Strašík. Otvírá mu bodný stařík, který si právě přinesl odpolední džbánek piva. Začne se živě vyptávat na kapelu, o níž se dočetl ve Svobodném slově ještě předtím, než se mu sama ozvala, a na okolnosti jejího vzniku. Pak se dává do vyprávění o sobě. Vzpomíná na léta strávená na konzervatoři s

1. vystoupení ve VŠ klubu

violu v rozhlasovém orchestru, ale po válce toho nechal a odešel do Káhiry pracovat jako kulturní atašé na čs. velvyslanectví, kde se věnoval vedle organizování kult. a spol. života sochařství a malbě, takže hudba se stává jen spíše koníčkem. Po návratu do vlasti už aktivně nehraje, sochaří, maluje a vydává tiskem své skladby a písně (nejznámější *Až koničky osedlám*). Celkový dojem z vyprávění je násoben starožitným interiérem jeho bytu, kde je plno suvenýrů, not, starých tisků, fotografií, až se začne vkrádat myšlenka, že se ty naše příběhy zas tak moc od reality neliší. Po několikahodinovém posezení přichází společně foto před domovním vchodem, fascikl materiálů a not na památku, které teď autor tohoto příspěvku zaboha nemůže najít, a rozloučení se slibem pozimní návštěvy na tančičně v Ústí. Osud mu však "jeho" kapelu už nedopřeje slyšet (fotky viděl) a zlí jazykové tvrdí, že naštěstí. A když kapela hraje poprvé a zatím naposled v Praze (Malostranská beseda v létě 1993), je to už bezmála 7 let po jeho smrti... Setkání s živoucí legendou bylo historické, na program kapely však výraznější vliv nemělo. Ta už rok hrála především k tanci a na neuvěřitelné příhody již nebyl čas.

Perličky ze života kapely

Na jedné ze zkoušek praví Jirka Holubec: "Měl bych nového houslistu, je docela dobrý, ale má takový divný jméno, nějak jako Vrskmáně." A tak získal orchestr nového houslistu v osobě "Tomáše Kolaty..."

ONV Ústí nad Labem
PRŮKAZ č. 721
Jméno: Libor Slabý
číslo seznamu: 5.2.63 zaměst. studující
bydliště: Moravské Budějovice
Milíčova
č. obě. průkazu: 55177 N277
SOCIALISTICKÝ SVAZ MLÁDEŽE
podpis: [signature]
Datum: _____

Doklad spolupráce bývalého agenta SSM

HISTORIE 5

Spanilé jízdy

Za zmínku stojí několik výjezdů orchestru. Pomineme-li jedny předvánoční *Drážďany* z důvodů čistě interně kapelových, pak se ale nemůžeme nezmínit o výjezdu do **Olomouce** v listopadu 1985 na přehlídku klubové činnosti, kam je kapela vyslána reprezentovat Severočeský kraj.

Zde bezprostředně po skončení koncertu jedné, dle našeho soudu rádobí zajímavé skupiny, pronásí k obecnstvu Petr Zeman památnou větu, kterou vzbudí pohoršení u samotných členů oné skupiny a rozpaky v sále: "*Vážení přátelé, to, co jste právě slyšeli, nebyla skupina Jablkoň, ale my jsme ladili.*" Vrcholem všech výjezdů však zůstává **cesta na Slovensko** v r.1996, kam je kapela na základě ohlasu

z Olomouce pozvána na "**Martinskou komickou jar.**" Příhody z lehátkového vagónu, výstupy mladé frakce Bitala, Müller, Říha jr. a Slabý během zastávek na nádražích, kdy v dobách hluboké totality, třímající láhev vodky řvou v **České Třebové** "*právě jsem se vrátil z Hradu...*" po časně ranním vystoupení ve Vrútkách ve 4 ráno zapomenutý kufr ve vlaku, natož pak vlastní produkce, to je materiál na samotnou knihu...

Muzikanti též rádi vzpomínají na svatební hraní v **Malostranské besedě** v r. 93, o níž se, jako tomu bylo v případě *Drážďan*, dále nebudeme rozepisovat. Své dojmy každý účastník oné akce případným zájemcům rád sdělí. Jisté je, že to bylo náročné.